

Gyászjelentés

Vasborosi Balázs okl. gépészmérnök, munkavédelmi szakmérnök 2018. november 30-án életének 76-ik évében Gyöngyösön elhunyt.

Toma István bányatechnikus 2018. december 20-án életének 83. évében Edelényben elhunyt.

Mikó Attila okl. bányamérnök 2018. december 21-én életének 79-ik évében Miskolcon elhunyt.

Torják Tibor okl. bányamérnök 2019. január 21-én, életének 73-ik évében Salgótarjánban elhunyt.

Kozma Miklós okl. bányamérnök 2019. február 10-én, életének 96-ik évében Salgótarjánban elhunyt.

Gyarmati György okl. geológus 2019. február 14-én, életének 83-ik évében Dorogon elhunyt.

Varga-Kovács Károly bányagazdasági üzemmérnök életének 85-ik évében Rudabányán elhunyt.

Szakály Áron okl. olajmérnök 2019. március 11-én, életének 77. évében Balatonalmádiban elhunyt.

(Tagtársaink életútjáról későbbi lapszámunkban fogunk megemlékezni.)

Loysch Imre
(1926 – 2018)

2018. június 5-én 92 éves korában elhunyt *Loysch Imre* bányamérnök.

1926. november 3-án Bánhidán bányász családba született, de édesapját sajnos hamar elveszítette. Özvegy édesanyja gondoskodott róla és három testvéréről. Így nem volt kérdés, hogy elemi iskoláit befejezve, majd 17 évesen, még a nagy múltú Magyar Általános Kőszénbánya Részvénytársulatnál munkába állt a XV-ös aknán, mint szállító bányacsillés. 1946-tól csapatcsillésként kereste a kenyerét. 1951-ben már vājárként dolgozott, de egy sajnálatos, gázmérgezéses baleset következtében, adminisztrációs munkakör betöltésére kényszerült 1952-ig. Ekkor döntött úgy, hogy továbbképzzi magát és 1953-ban, megszerezve a szakérettségit, felvételizett a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemre. Bányamérnöki oklevelét Sopronban vehette át 1957-ben. Mint beosztott bányamérnök a XV/b aknán kezdett, kezdetben szakvezető főaknászként tevékenykedett, majd körletvezető főaknász lett. 1965-től a XI-es aknára került beosztott mérnöként és itt dolgozott bányamester-helyettesként, majd bányamesterként nyugdíjazásáig. 1976. október 31-én egészségügyi problémái miatt kényszerült nyugdíjba vonulni.

Loysch Imre

Mindig magas színvonalú, felelősségteljes munkát végzett. Kiemelkedő munkásságát hat Kiváló Dolgozó kitüntetés, a Bányász Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst és arany fokozata, valamint a Szocialista Munkáért érdemérem elnyerése is fémjelzi.

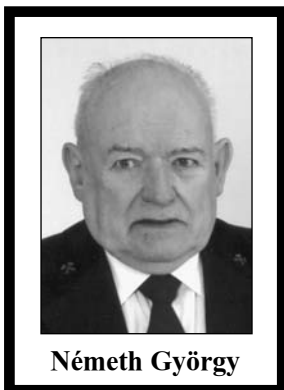
Nyugdíjba vonulása után, családja körében a kertészkedés színesítette napjait. Bár 1956 óta volt tagja az OMBKE-nek, sajnos egészségi állapota nem tette lehetővé, hogy az OMBKE tatabányai helyi szervezetének életébe aktívan bekapcsolódhasson, de mindig figyelemmel kísérte tevékenységüket és lehetőségeihez mérten anyagi támogatást is nyújtott nekik.

Utolsó útjára családja, rokonai, barátai és munkatársai kísérték el a tatabányai Síkvölgyi temetőbe június 19-én, majd végső búcsút véve tőle a Bányászhimnusz hangjaira szórták szét hamvait. Utolsó Jó szerencsét, Imre bácsi!

Izingné Győrfi Mónika

Németh György (1936 – 2018)

Az OMBKE tatabányai helyi szervezetének tagjai szomorú szívvel vették a hírt, hogy *Németh György*, alias Bogyóka, 2018. június 23-án, életének 79. esztendejében elhunyt.

Gyuri bácsi 1939. június 23-án Pápán született, édesapja vendéglős, hentes-mészáros volt. Iskoláit Téten, a soproni Berzsenyi Dániel Gimnáziumban végezte, majd felvételt nyert a Miskolci Nehézipari Egyetem Bányamérnöki Karának bányászati szakára. Oklevelét 1962-ben vehette át és a Borsodi Szénbányák Szuhakálló II. aknán helyezkedett el. A termelő munka mellett bányamentő és robbantásvezető is volt. 1964-ben átkerült Alberttelep I. aknára, ahol mint az önjárós Dobson biztosítású frontfejtés irányító mérnökeként dolgozott. Felelősségteljes, megbízható munkájára felfigyeltek és új feladatként Ormosbánya üzeméhez irányították 1969-ben, mint műszaki csoportvezetőt és felelős műszaki vezetőhelyettest. Itt dolgozott 1978-ig, amikor családi okok miatt áthelyezését kérte a Tatabányai Szénbányákhoz. Egy évig a XII/a aknán dolgozott, mint beosztott mérnök, 1978-ban tevékenyen részt vett a Gullick típusú önjáró biztosítás be- és kiszerezésében és az OBV-12 típusú pajzsberendezés bányatársaságainak tervezésében. 1979-ben kinevezték a Mányi Bányáüzembe aknavezető és robbantásvezető főmérnöknek, feladata a csabdi lej-

tősakna-pár kihajtásának irányítása volt. Voltak hónapok, amikor 120 métert is haladtak a hajtással. 1982 májusában a Nagyegyházi Bányáüzem termelési főmérnöke lett. Rá hárult a feladat, hogy az üzem föld alatti létszámát irányítsa. 1983-ban, a vállalati átszervezések következtében a beruházási főosztályhoz helyezték át. Ő lett a Mányi Bányáüzem beruházás létesítményi főmérnöke. Az 1987-es év ismét új megbízatást tartogatott a számára, az újonnan megnyíló Vértessomló II. külfejtés üzemvezető főmérnökének nevezték ki. 1990-ben már, mint a III. külfejtés felelős műszaki vezetőjeként irányította a termelést. 1992 februárjában történő nyugdíjazása után még két évig irányította a külfejtés befejező, rekultivációs munkáit. Szakmai hozzáértését kitüntetései is igazolják: tíz alkalommal kapott Kiváló Dolgozó kitüntetést, megkapta a Bányász Szolgálati Érdemérem bronz és ezüst fokozatát, újításait a Kiváló Újító kitüntetés ezüst fokozatával ismerték el és két alkalommal nyerte el a Kiváló Ifjú Mérnök arany fokozatát.

1964 óta volt OMBKE tag, 2004-ben és 2014-ben Sóltz Vilmos-émlékérmeket kapott. Nyugalomba vonulása után is fontosnak tartotta, hogy ne szakadjon el a bányász közösségtől, rendszeresen részt vett a helyi szervezet által szervezett programokon és szakmai előadásokon. Gyuri bácsit a szervezet fiatalága is jól ismerte, hiszen nem csak a szokásos bányásznapok kapcsán találkozhatott, beszélgethetett vele, hanem szakestélyeinken is gyakran részt vett. Mosolygós, örökké vidám lény meghatározó alakjává tette kis közösségünknek. A tatabányai Rozmaringos Bányászegylet alapító tagjaként 2004-ben megkapta a város „Ezüst Turul” díját, amit minden évben olyan személynek vagy közösségnek ítélnek oda, aki Tatabánya értékeinek és eredményeinek gazdagítása érdekében kimagasló érdemeket szerzett.

Búcsúztatására 2018. július 23-án 11 órakor került sor a tatabányai Újtelepi temetőben, ahol családtagjai, munkatársai, tisztelői és barátai kísérték el utolsó útjára és vettek tőle örök búcsút egy utolsó „Jó szerencsét!”-tel. Mindnyájunknak hiányozni fogsz Bogyóka!

Izingné Gyórfi Mónika

Andorfer József (1943 – 2018)

2018. november 11-én elhunyt *Andorfer József* tagtársunk. Nyergesújfalun 1943. február 18-án egy munkás-család első gyermekeként született. Többgyermekes családban nőtt fel, hiszen Őt még négy gyermekáldás követte. Az általános iskolát Nyergesújfalun, a szakmunkásképzőt Esztergomban végezte. A Közgazdasági Technikumban pénzügyi ismeretekből szerzett érettségi bizonyítványt.

A szülők iránti szeretete és tisztelete nyilvánult meg, amikor első fizetéséből mosógépet vásárolt édesanyjának. 1965-ben családot alapított, két leánygyermekük született. Munkájával és gondoskodásával bizonyította családszeretetét is.

Géplakatosként kezdett dolgozni Nyergesújfalun a VISCOSA gyárban, majd felkérésre politikai pályára lépett. 1977-ben kerül Dorogra, a nagyközségi pártbizottságra a tikári feladatok ellátására.

Andorfer József

1987-től a Dorogi Szénbányák Szénosztályozóján, majd nyugdíjba vonulásáig a Brikettgyárban volt munkaügyi csoportvezető.

Nyugdíjasként sem lohadt le munka iránti kedve, mert a Dorogi „Kögyő”-nál (Kőbányai Gyógyszerárugyár) vállalt munkát.

Társas lény volt, ami az emberi kapcsolataiban az átlag fölé emelte. Ez érződött a közéletben, sportban és szomszédjaival tartott kapcsolataiban is. Sporthoz, mozgáshoz való jó viszonya már fiatal korában jelentkezett, a helyi labdarúgás (VISCOSA) aktív csapattagja volt, a helyi Lövészklubban (MHSZ) ért el jó eredményeket, a későbbiek során a dorogi „amatőr” tekebajnokságok aktív résztvevője, majd csapatának vezetője lett.

Nagy szeretettel alkalmazta a mezőgazdasági ismereteit saját kertjében, és segítette e minőségben szomszédjait is (szőlőtermesztés, gyümölcsfák, virágok, különféle termelvények). Kertjében a virágok szinte az év minden szakban pompáztak és

szerette, ha minél szélesebb skálán megtalálhatóak nála.

Életének utolsó pillanatáig kertjében tevékenykedett, amikor egy rossz mozdulata miatt elvesztette egyensúlyát és gyógyíthatatlan sérülést szenvedett. Kórházba szállítása után Budapesten halt meg.

Kiemelkedő munkáját több kitüntetéssel ismerték el, többször Kiváló Munkáért, Munka Érdemrend Bronz fokozata. 1997-től tagja az OMBKE dorogi helyi szervezetének.

Dorogon december 17-én volt a búcsúztatója, melyen ott voltak családja tagjai, rokonai, barátai, a bányász kollégái, a Bányászzenekar közreműködésével. Hamvait nyergesújfalui temetőben a felesége mellé helyezik el.

Andorfer János

Dr. Juhász József (1927 – 2018)

Dr. Juhász József prof. emeritus, a Miskolci Egyetem tiszteletbeli (hc.dr.) doktorának halálával nemcsak családját érte nagy veszteség, hanem a mérnöktársadalmat, a Miskolci Egyetemet és a szakmai tudományos életet is.

Dr. Juhász József

Dr. Juhász József 1927. november 27-én Budapesten született. Mérnöki szolgálatát a Közlekedési és Postaügyi Minisztériumban (KPM) kezdte 1950-ben, majd 1951-1956 között a Vízérintő Tervező Iroda (később VIZITERV), majd a Földmérő és Talajvizsgáló Vállalat (FTV) tervezője, szakosztály-vezetője. 1963-tól a vízvédelem, vízgazdálkodás területén (VITUKI, VIZITERV, OVH-VIKÓZ) dolgozott osztályvezetői, főtechnológusi beosztásokban.

Kezdetben Sopronban, végül Miskolcon több mint hatvan éven át oktatta a bányász hallgatókat, 1957-től meghívott előadóként, majd részfoglalkozású oktatóként, 1976-1998 között főállású professzorként. Az egyetem Bányamérnöki Karának egyik meghatározó oktatója, professzora, a Földtan-Teleptani Tanszék tanszékvezetője, intézetigazgatója volt. Kezdeményezője volt a hidrogeológus mérnök, -szakmérnök és a környezetmérnök képzés indításának előbb posztgraduális, később graduális keretek között is. Oktatóként, tudósként mérnökgenerációkat nevelt.

Szakmai munkásságának, kutatásainak főbb területei: hazai törpevízművek, tiszai és dunai vízérintőművek előmunkálatai, kerettervezés, vízföldtan, hidrogeológiai vizsgálatok, felszín alatti vízkészletek számítása, felszín alatti áramlástan, nagy műtárgyak, főleg vízépítési műtárgyak mérnökgeológiája. Környezetvédelmi, hulladék-elhelyezési kérdésekkel a gyakorlatban is foglalkozott.

Több könyv, egyetemi jegyzet írója, társszerzője volt, és mintegy 100 szakcikke jelent meg. 1957–1982 között számos akadémiai bizottság munkájában vett részt.

Több hazai szakmai tudományos egyesület tagja, választott tisztségviselője volt: A Magyar Hidrológiai Társaságnak (MHT) 1949 óta tagja, 1990-1996 között elnöke, 2006-tól tiszteleti tagja. Működése során többször viselt különböző tisztségeket, a szerkesztőbizottság tagjaként vett részt a Hidrológiai Közlöny és a Hidrológiai Tájékoztató szaklapok szerkesztési munkáiban. Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek több mint ötven éve volt tagja.

Munkásságát számos szakmai és oktatási kitüntetéssel ismerték el, 2003-ban a Magyar Mérnöki Kamara örökös tagjának választotta.

A 2018. november 6-án elhunyt dr. Juhász József professzortól november 26-án vettek végső búcsút Budapesten a Szent Gellért urnatemetőben. Emlékét tisztelettel megőrizzük.

(dé)

Geiszler József (1950 – 2018)

Geiszler József 2018. augusztus 17-én hosszú és küzdelmes betegség után adta vissza lelkét Teremtőjének.

1950. február 11-én született Dorogon. Alapfokú tanulmányait 1965-ben a helyi Petőfi Sándor Általános Iskolában végezte el, majd 1968-ban festő-mázoló szakmunkás bizonyítványt szerzett. Először a Dorogi Szénbányák Vállalat Szolgáltató Üzemében, majd a Dorogi Mészmnél dolgozott megbecsült szakemberként nyugdíjazásáig.

Geiszler József

Kezdetektől fogva – Pick József példáját követve – elkezdte tudatosan gyűjteni a bányászathoz fűződő, valamint Dorog város közösségéhez kötődő helytörténeti vonatkozású dokumentumokat és tárgyakat. A több évtizedes kutatómunkával jelentős helytörténeti gyűjteményre tett szert. Lokálpatrióta volt.

Alapító tagja volt Dorog Város Barátainak Egyesületének, valamint a Szalai Ferenc által alapított Dorog–Wendlinglen Baráti Egyesületnek. Kezdetektől fogva aktív szerepet vállalt a Dorogi Német Nemzetiségi Önkormányzat által működtetett, a helyi hagyományokat ápoló Német Nemzetiségi Énekkarnak.

Jelentős munkát végzett az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület dorogi helyi szervezetében is – melynek 2009-től tagja –, hiszen számos dokumentumot és emléktárgyat bocsájtott rendelkezésükre jubileumi rendezvényeiken. Nagyjelentőségű helytörténeti gyűjteményével több alkalommal is bemutatkozott a Művelődési Ház Galériájában és szívesen segédkezett a helybeli szervezetek (IPOSZ, BAUMIT, Magyar Posta, Bányász Szakszervezet stb.) tematikus kiállításában. Mindig önzetlenül segítette eredeti dokumentumokkal a „Közhírré tétetik Dorogon” című helyi újságot, valamint a „Dorogi Füzetek” címmel megjelenő helytörténeti kiadványokat.

Pótolhatatlan feltáró munkát végzett – a történelmi hűségnek megfelelően – az I. Világháborús Emlékmű eltüntetett eredeti feliratának felkutatásában és visszahelyezésében. Erről tanúskodik a Trianoni Szemle Szakfolyóirat VI. évfolyama 2014. január-júniusi összevont lapszáma belső borítójának 1927-ben készült fényképfelvétele, amelyen az eredeti szöveg kézírásával olvasható.

Mentorként igen eredményesen kapcsolódott be a „Kutató Gyermekek Tudományos Konferenciája” országos vetélkedőjébe, ahol büszkeségére egyik unokája szép helyezést ért el.

Több évtizedes barátságunk példaértékű cselekedete, hogy 2017. december 3-án a dorogi Szent Borbála Plébánia címeres zászlójának általam tervezett és a bányász felmenőim tiszteletére adományozott címeres zászló felavatásakor a súlyos műtét miatt nem lehettem jelen, ahol Jóska barátom képviselte személyemet és tartotta a zászlót mindvégig a Szent Borbála tiszteletére megtartott ünnepi szentmise alatt.

Geiszler József 2015-ben megkapta a Dorogiak Dorogért Alapítvány Diszoklevelét és Bronz Emlékplakettjét.

A végtisztesség megadása után a dorogi Köztemetőben 2018. augusztus 30-án kísértük utolsó földi útjára. A szép számban megjelentek, a gyászoló dorogiak, a volt iskolatársak, a szűkebb rokonság, a barátok és a bányász kollégák mondtak utolsó Jó szerencsét!

Pécsi L. Dániel

Szabó János (1922 – 2019)

Szabó János

2019. február 2-án Balatonalmádi-Vörösberény katolikus templomában a hozzá-tartozók, számos ismerős, valamint több egykori kollegája jelenlétében rendezett gyászmise keretében vettünk búcsút a rubin oklevéllel kitüntetett *Szabó János* okleveles bányamérnöktől a Közép-dunántúli Szénbányászati Tröszt, és a Magyar Szénbányászati Tröszt volt dolgozójától.

Szabó János 1922-ben Tolnán született, középiskoláit Veszprémben a piaristáknál végezte, 1947-ben Sopronban a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen szerzett bányamérnöki oklevelet.

Az oklevél megszerzése után két évig az egyetem Mechanikai Tanszékén gyakor-nokoskodott, majd Kisgyónban üzemmérnöki, Ajka-Felsőcsingerben üzemvezetői állást töltött be. Az 1950-es évek elején került élete főhivatásává lett beruházás szer-vezői- irányítói munkakörbe. Ennek keretében a Középdunántúli Szénbányászati

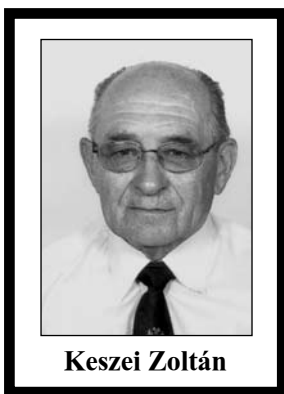
Trösztnél egyebek mellett jelentős szerepet kapott az ajkai szénmedence bányáinak (Padrag- és Jókai Bánya, valamint Kossuth Akna) korszerűsítési és bővítési munkálataiban. Az ennek során szerzett széleskörű beruházói műszaki tapasztalatai alapján kapott megbízást a Tatabányán létrejött Magyar Szénbányászati Tröszt műszaki-gazdasági tanácsadójaként további, országos jelentőségű beruházások ellenőrzési, koordinálási munkálataiban. Ennek keretében vett részt pl. a márkushegyi beruházás eredeti, az Állami Tervbizottság határozatától eltérő újszerű, ún. tömbösített kivitelének kidolgozásában.

Számos kitüntetéssel elismert gazdag életpálya és szellemi frissességben megért tevékeny nyugdíjas évek után életének 97. évében Ajkán érte a halál. Végtszességén a ravatalán égő bányászlámpa mellett, utolsó kívánságának megfelelően a jelenlévők kórusa által énekelt Bányászhimnusz hangjai mellett mondtunk Szabó Jánosnak utolsó Jó szerencsét.

NGy

Keszei Zoltán (1934 – 2019)

Keszei Zoltán 1934. június 21-én született Várkeszön, egy ötgyermekes család ötödik gyermekeként. Alsóbb iskoláit Várkeszön, illetve Gyarmaton végezte. Középiskolába Pápára a Bencés, később Türr István Gimnáziumba járt. A Veszprémi Vegyipari Egyetemen 1958-ban végzett vegyészmérnökként. Diplomamunkájának témája a „Tözezszen előállítás géptözezből és tözezbrikettből” c. dolgozat volt.

Első munkahelye az Oroszlányi Szénbányák Vállalat minőségellenőrzési osztálya lett, ahol hosszú évtizedekig dolgozott laborvezetőként. Közben, 1977-ben környezetvédelmi szakmérnöki diplomát szerzett a Veszprémi Vegyipari Egyetemen. Munkahelyéhez ezt követően is hű maradt. Nyugdíjba vonulásáig az Oroszlányi Szénbányáknál dolgozott, az utolsó néhány évben a biztonságtechnikai osztályon, ahol nyugdíjazását követően is szívesen tevékenykedett.

A hűség és a szeretet magánéletére is jellemző volt. 1959-ben kötött házassága felesége 2010-ben bekövetkezett haláláig tartott szeretetben, boldogságban. Két lánya és három unokája mindennél fontosabbak voltak számára. Olvasás-, színház- és természet szerete; embersége és egész személyisége példa volt előttük.

Keszei Zoltán, alias Alkimista 1960-tól volt az OMBKE oroszlányi szervezetének tagja. A rendezvények közül az előadásokat látogatta szívesebben – visszahúzódva, csendesen figyelt. Talán soha sem szólt hozzá, de az előadásokat követő beszélgetéseken kiderült, hogy a csendes visszafogottság mögött komoly gondolatai voltak. Jó volt vele beszélgetni. Nem a harsánysággal, hanem érvekkkel kommunikált. Az elmúlt hónapokban, amikor a betegség ledöntötte a lábáról, elmaradt a rendezvényekről.

Barátai és az OMBKE oroszlányi szervezetének tagjai 2019. január 22-ei halálának szomorú hírére megrendületen fogadták. Utolsó útjára a tagtársak bányász egyenruhában kísérték el.

Kulcsárné Keszei Valéria, Bariczáné Szabó Szilvia

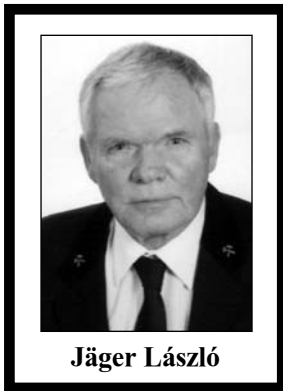
Jäger László 1939 – 2018

2018. december 2-án életének 79. évében elhunyt *Jäger László* okleveles bányaművelő mérnök.

Siklóson született, élte le gyermekkorát, majd az Esztergomi Ferences Gimnázium tanulója, ahol 1957-ben jeles eredménnyel érettségizett.

1959-ben került Komlóra, ahol a III-as bányauzem szellőztetési csoportján fizikai állományú pormérő volt.

A napi munka mellett technikus oklevelet szerzett (1964-ben) a Komlói Aknászképző Technikum esti tagozatán, melynek eredményeként már aknási beosztást nyert Kossuth bányán és felvették a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának levelező tagozatára, ahol 1970-ben bányaművelő mérnöki oklevelet szerzett.

Jäger László

Elkötelezettsége, megalapozott tudása, nyitottsága az új megoldásokra szinte töretlenül sikeres szakmai út bejárását tette lehetővé számára.

Az egyetem elvégzése után a komlói Kossuth Bányáüzemben volt gázkitörés elhárítási, majd tervezési csoportvezető, 1982-től termelési főmérnök-helyettes, 1983-tól főmérnök. 1985-től az összevont komlói bányáüzemekből alakult Komló Bányáüzem műszaki-fejlesztési főmérnöke lett. 1993-tól 2000-ig – nyugdíjba vonulásáig – a Komló Bányáüzemet is magába foglaló Pécsi Erőmű Rt. bányászati műszaki tanácsosaként dolgozott.

Nyugdíjas éveit is a szakmai munka folyamatossága jellemezte: előbb a Mecseki Bányavagyon Hasznosító Kft. bányakár szakértőjeként tevékenykedett, majd 2007-2013 között a Calamites Kft. alkalmazásában az úgynevezett „Máza-Váralja Dél” köszönterület művelési tervváltozatainak kidolgozásában vett részt.

Szakmai pályafutása nagyszerűségét, sikereit számos kitüntetés és elismerése mellett elsősorban azon fennmaradt dokumentumok igazolják, melyeknek szerzője vagy társszerzője volt. Ezek közül csak néhány:

- A Komlói részmedence egységes feltárási és művelési rendszerének kidolgozása (díjnyertes pályázati anyag, 1979)
- Eljárás vastag, középvastag, meredek dőlésű széntelepek leművelésére (szabadalmi védettségű eljárás, 1984)
- Komlói Kossuth bánya, Műszaki történet és kötelezettségek, 1996 (a „Meggzúnt Mecseki Szénbányák létesítményeinek katasztere” című sorozat része)
- A Komlói Köszénbányászat Története 1812-2000 (Több részletben megjelent a BKL Bányászatban, illetve könyv alakban is, melynek bemutatóján 2018. december 2-án sajnos részt venni már nem tudott.)

Temetésére 2018. december 20-án a Pécsi Köztemetőben került sor, aminek keretében családja, nagyszámú barátja, munkatársa, tisztelője búcsúzott tőle.

Lipi Imre

Szoboravatás a Magyar Olaj- és Gázipari Múzeumban

A MOGIM szabadtéri kiállítási területén lévő szoborpanteon újabb szakmai nagyságunk szobrával gyarapodott.

A családtagok, a szakmánk, a Magyar Geofizikusok Egyesülete, Nagykanizsa megyei Jogú Város polgármestere és tisztelői jelenlétében 2018. október 11-én avatták fel *Jesch Aladár* gépészmérnök, geofizikus (1922–2017) bronz mellszobrát, *Gáspár Géza* szobrászművész alkotását.

Az eseményen megjelentek *Tóth János*, a MOGIM igazgatója köszöntötte, majd sor került a szobor leleplezésre. Az avatók *Dénes Sándor* Nagykanizsa polgármestere, *Pályi András*, az Eötvös Loránd Geofizikai Alapítvány kuratóriumának elnöke, *ifjabb Jesch Aladár*, VABEKO Kft. műszaki vezetője és *Boch János*, a Geoinform Kft. üzemi-fejlesztési vezetője és *Tóth János* voltak.

A szoboravatás (Pályi András, Boch János, Jesch Aladár, Dénes Sándor, Tóth János)

Jesch Aladár gazdag életpályát futott be. Több mint 40 éves kiemelkedően eredményes olajipari tevékenysége mellett aktív szerepet vállalt Nagykanizsa közéletében, valamint a Magyar Geofizikusok Egyesületében (az egyesület nagykanizsai csoportjának alapító tagja és első elnöke, majd több cikluson át elnöke, ill. titkára volt). Tevékenységét 2011-ben a Magyar Műveltség Díj, 2017-ben Nagykanizsa Megyei Jogú Város díszpolgára címmel ismerték el.

Az életútját és munkásságát bemutató kamara-kiállítást *Tóth János* nyitotta meg, életéről fia, *Jesch Aladár*, a VABEKO Kft. műszaki vezetője, a Magyar Geofizikusok Egyesületében végzett tevékenységéről *Pályi András*, az Eötvös Loránd Geofizikai Alapítvány kuratóriumának elnöke tartott előadást. *(dé)*

Döntés a Baltic Pipe gázvezeték ügyében

A két ország november 30-i közleménye szerint Dánia és Lengyelország meghozták a végső beruházási döntést a Baltic Pipe gázvezeték ügyében, mely a Balti-tengeren szállítana Lengyelországba évente 10 bcm (Mrd m³) norvég földgázt. A két érintett szállítási rendszerüzemeltető, a lengyel Gas-System és a dán Energinet vezérigazgatói jelentették be a hírt a lengyel miniszterelnök irodájában. A Baltic Pipe megnövelheti az ellátásbiztonságot Lengyelországban, csökkentheti az ország orosz gáztól való függését, új piacokat nyithat meg a norvég kereskedők előtt, Dániának pedig a tranzitdíjakon keresztül hozhat bevételt. A vezeték üzembe állásának tervezett dátuma 2022, amikor a lengyel állami gázvállalat, a PGNiG Gazprommal kötött hosszú távú szerződése is lejár.

spglobal.com, 2018. november 30.